

NIET -
ONTVANKELIJK

ONGEGROND/
AFGEWEZEN

Arts trok wél lering, vindt Centraal Tuchtcollege

Een bedrijfsarts is in zijn lange loopbaan nooit eerder met het tuchtrecht in aanraking geweest. Dan deelt hij met een werkgever informatie die hem ter ore is gekomen over een expertise-rapport opgesteld door een polikliniek. De betrokken werknemer heeft daarvoor geen toestemming gegeven. Die heeft dan al ruim een halfjaar een andere bedrijfsarts. 'Daar komt nog bij

dat verweerder op de zitting er geen blijk van heeft gegeven de laakbaarheid van zijn handelen in te zien', zegt het regionaal tuchtcollege en legt een berisping op. Dat raakt de arts. Hij vecht in hoger beroep de zwaarte van de maatregel aan en stelt dat hij op de zitting wel had onderbouwd dat hij lering heeft getrokken. Zo heeft hij de casus in zijn intercollegiale toetsings-

groep besproken. Dat gegeven en de verder tuchtklachtvrije carrière van de arts zijn aanleiding voor het Centraal Tuchtcollege om de berisping bij te stellen naar een waarschuwing.

Eva Nyst, journalist
mr. Katrien Zetsma, adviseur gezondheidsrecht

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg d.d. 7 augustus 2020 (ingekort door redactie Medisch Contact)

Beslissing in de zaak onder nummer C2019.167 van A, bedrijfsarts, destijds werkzaam te B, appellant, verweerder in eerste aanleg, (...), tegen C, wonende te D, E, verweerder in beroep, klager in eerste aanleg.

01

Verloop van de procedure

C, hierna klager, heeft op 3 september 2018 bij het Regionaal Tuchtcollege te Eindhoven tegen A, hierna de bedrijfsarts, een klacht ingediend. Deze klacht is op 5 december 2018 doorgezonden naar het Regionaal Tuchtcollege te Zwolle. Bij beslissing van 10 mei 2019 (...) heeft dat college de klacht gegrond verklaard en aan de bedrijfsarts de maatregel van berisping opgelegd. De bedrijfsarts is van die beslissing tijdig in beroep gekomen. Klager heeft een verweerschrift in beroep ingediend. De zaak is in beroep behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 10 juli 2020, waar zijn verschenen de bedrijfsarts, bijgestaan door zijn gemachtigde, en klager. Beide partijen hebben hun standpunten toegelicht (...).

02

Beslissing in eerste aanleg

(...)

'2 De feiten

(...)

Klager was werkzaam als medewerker operationeel management gedurende veertig uur per week. Zijn werkgever was het F. Op 4 oktober 2013 meldde klager zich ziek. Verweerder begeleidde klager vanaf april 2015 tot en met oktober 2015.

Op 20 mei 2015 werd in het medisch dossier genoteerd: "Dhr. vraagt of zijn rugklachten te duiden zijn als een beroepsziekte. Het antwoord is nee ... In zijn geval hebben zijn klachten en de onderliggende afwijkingen van zijn HBA invloed op zijn belastbaarheid in werk (dus wel arbeidsgerelateerd). Géén beroepsziekte. Dhr. geeft aan deze uitleg te begrijpen."

Tijdens het spreekuur van 14 oktober 2015 bleek dat klager een rechtszaak tegen zijn werkgever had aangespannen waarvan verweerder niet op de hoogte was. In het dossier noteerde verweerder: "Ook vraag ik naar de beweegredenen van dhr. waarom hij een rechtszaak is gestart wetende dat de vorige specialist arbeid en gezondheid, een cie van de RO en ikzelf hadden aangegeven dat er geen sprake is van een beroepszaak. Na enig doorvragen geeft hij uiteindelijk aan dat het om geld gaat (30% meer nno). Dit versterkt alleen maar mijn gevoel van

GEGROND

Gegrond, geen maatregel
Waarschuwing
Berisping
Boete

[Voorwaardelijke] schorsing
inschrijving register
Gedeeltelijke ontzegging
Doorhaling inschrijving register

gebrek aan transparantie vanuit dhr. en mijn gevoel van manipulatie. Ik heb dan ook aangegeven, dat ik de SMB van dhr. niet verder meer voor mijn rekening kan nemen en mijn opdracht in deze ga teruggeven aan K.” Als beslist door de rechtbank G verwees verweerder klager op 19 november 2015 naar de polikliniek L van het H te I voor een rapportage. Vanaf 9 december 2015 is de opvolger van verweerder met klager bekend.

In het expertiserapport van 8 juni 2016 werd vastgesteld dat er geen sprake is van een beroepsziekte voor de klachten aan de rug, nek en schouder. Er werden wel klachten van de rug, nek en schouder vastgesteld, echter de werkgebonden risicofactoren voldeden niet aan de criteria van een beroepsziekte.

In de periode vanaf 15 april tot en met 8 juni 2016 was er veelvuldig e-mailcontact tussen verweerder en de werkgever van klager over de voornoemde rapportage. Op 8 juni 2016 schreef verweerder aan de werkgever: “Zojist bericht gehad van de polikliniek L. Er is door dhr. (RTG: klager) een akkoord gegeven op de verzending van het rapport. Alleen wil hij dat rapport laten toesturen aan J, bedrijfsarts, die hem nu in begeleiding heeft. Ik heb de backoffice van K ook gevraagd het rapport aan hem voor te leggen.

Als verwijzer heb ik overigens wel recht op de uitslag van het onderzoek en die heb ik mondeling gekregen. De klachten en beperkingen van dhr. (RTG: klager) worden voor minder dan 10 procent bepaald door werk. Er is geen sprake van beroepsziekte ...”

Klager had verweerder geen toestemming gegeven informatie over het rapport met de werkgever te delen.

3 Het standpunt van klager en de klacht

Klager verwijt verweerder – zakelijk weergegeven – dat hij:

1. vertrouwelijke medische informatie aan de ex-werkgever van klager heeft verstrekt, terwijl hij vanaf oktober 2015 niet meer de bedrijfsarts van klager was;
2. zijn beroepsgeheim heeft geschonden.

4 Het standpunt van verweerder

Verweerder voert – zakelijk weergegeven – aan dat:

Ad 1

- Een bedrijfsarts een verplichting heeft om met een werkgever te communiceren over het indiceren van een beroepsziekte of het afwijzen van een beroepsziekteclaim omdat de werkgever anders niet zijn verantwoordelijkheid kan nemen of aan zijn wettelijke plichten kan voldoen.
- Hij op 14 oktober 2015 heeft aangegeven de begeleiding van klager te zullen beëindigen maar dat de manager van K hem mondeling heeft verzocht de voortgang van het proces te blijven bewaken en sturen zodat een opvolger gevonden kon

worden en recht kon worden gedaan aan het verzoek van de rechtbank om een rapportage te laten opstellen door de polikliniek L. Omdat het lastig bleek een opvolger te vinden, is verweerder vanuit zijn zorgplicht en op basis van de Arbeidsomstandighedenwet betrokken gebleven bij het bewaken van de procesvoortgang in het dossier.

- Hij het rapport van de polikliniek L niet heeft gelezen. Wel is hem de eindconclusie meegedeeld. Vanuit de advies- en meldingsplicht heeft verweerder deze conclusie informeel per e-mail doorgegeven aan de ex-werkgever.

Ad 2

Het medisch beroepsgeheim niet aantoonbaar is geschonden omdat er geen medisch-inhoudelijke aspecten in de e-mail van verweerder van 8 juni 2016 aan de orde zijn gesteld.

5 De overwegingen van het college

5.1 (...)

5.2 (...) Uit het dossier en uit wat ter zitting is besproken, blijkt dat verweerder, nadat hij op 14 oktober 2015 de begeleiding van klager had beëindigd, in december 2015 wist of had kunnen weten dat een opvolger voor hem was gevonden. Vanaf dat moment was verweerder niet meer de behandelend bedrijfsarts van klager. Het college is van oordeel dat er voor verweerder geen enkele noodzaak was om de werkgever van klager te informeren over het rapport van 8 juni 2016 van de polikliniek L van het H. Bovendien ontbrak de toestemming van klager om deze gegevens aan zijn werkgever mede te delen en heeft verweerder klager hierover ook niet tevoren ingelicht. Het verweer, dat geen opvolger kon worden gevonden en verweerder vanuit zijn zorgplicht en op basis van de Arbeidsomstandighedenwet betrokken was gebleven bij het bewaken van de procesgang in het dossier, treft geen doel. De conclusie is dan ook dat verweerder niet heeft gehandeld zoals van een redelijk en zorgvuldig handelend bedrijfsarts in de gegeven omstandigheden mocht worden verwacht. De klacht is gegrond.

Daar komt nog bij dat verweerder op de zitting er geen blijk van heeft gegeven de laakbaarheid van zijn handelen in te zien. Het college acht daarom de maatregel van berisping passend en geboden. (...).’

03

Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de beslissing in eerste aanleg (...).

04

Beoordeling van het beroep

4.1 De bedrijfsarts en zijn gemachtigde hebben op de zitting in beroep verklaard dat het beroep zich niet (langer) richt tegen de gegrondverklaring van de klacht maar alleen betrekking heeft op de zwaarte van de door het regionaal tuchtcollege opgelegde maatregel.

4.2 Op de zitting in beroep heeft de bedrijfsarts erkend dat hij tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld door – zonder instemming van klager – medische informatie per e-mail met de werkgever van klager te delen, terwijl hij op dat moment niet meer de bedrijfsarts van klager was. De bedrijfsarts heeft aangevoerd dat het regionaal tuchtcollege bij het opleggen van de maatregel van berisping onevenredig veel gewicht heeft toege-

kend aan de omstandigheid dat hij er blijk van zou hebben gegeven de laakbaarheid van zijn handelen niet in te zien. Dat heeft hem als mens en professional diep geraakt. Uit het procesverbaal van de zitting bij het regionaal tuchtcollege volgt dat hij wel degelijk naar voren heeft gebracht lering uit deze klacht te hebben getrokken, maar dat heeft het regionaal tuchtcollege niet meegewogen, evenmin als de tussenrol die hij vervulde.

4.3 De bedrijfsarts heeft op de zitting in beroep verder toegelicht dat hij zijn handelen (geanonimiseerd) heeft beschreven als casus in het verplichte visitatietraject in het kader van zijn herregistratie. Ook heeft hij deze casus besproken in zijn intercollegiale toetsingsgroep en hij heeft zich binnen zijn organisatie er actief voor ingezet om te voorkomen dat een situatie als die van klager zich opnieuw zal kunnen voordoen. Hij benadrukt dat hij veel tijd en energie heeft gestoken in de spreekuurcontacten met klager om diens vertrouwen te winnen, maar dat hij de sociaal-medische begeleiding door een vertrouwensbreuk niet kon voortzetten. Tot slot vraagt hij het Centraal Tuchtcollege mee te wegen dat hij al ruim 35 jaar werkzaam is als bedrijfsarts en dat hij tot deze klacht nimmer met het tuchtrecht in aanraking is gekomen.

PRAKTIJKPERIKEL

DE STROHALM

Het meisje is al een paar keer eerder op mijn spreekuur geweest. Vanwege haar acne. Nu zit de 16-jarige, samen met haar moeder, weer aan mijn bureau. Het gaat niet goed met haar. Geestelijk niet. Een maand geleden is ze door mijn POH-ggz verwezen naar een hulpverleningsinstantie om haar te ondersteunen bij haar depressieve klachten. Ik ken de organisatie niet; mogelijk 'geboren' met de komst van de marktwerking in de zorg. De naam is fancy en doet denken aan het Italiaanse woord voor lift. Mooi gevonden wel: 'de geestelijke lift naar boven'.

Het gaat niet goed. Het enige lichtpuntje in haar leven, haar vriend, heeft vorige week de relatie beëindigd. Snel gaat het bergafwaarts en gisteren heeft moeder suïcidale uitingen via de telefoon ontvangen. Stokkend komt het verhaal vanachter een grote bos haar tot stand. Schaamte speelt: hier nu zo te moeten zitten.

Na een halfuur praten, kom ik tot de conclusie dat snellere hulp geboden is. We moeten de wachttijd bij de organisatie

'met de mooie naam' voorbij. Snelle beoordeling, liefst deze week. Na het consult bel ik op. Gelukkig krijg ik snel iemand aan de lijn, een dame. Haast triomfantelijk klinkt haar reactie: 'O nee, die zorg kan onze organisatie niet bieden. Suïcidaliteit is zorgzwaarte die onze pet te boven gaat. Daarvoor moet u bij de ggz zijn!' Het lijkt alsof hier de wachtlijstproblematiek, heel fancy, wordt opgelost.

Kan ik dit het meisje nog uitleggen? Snap ik het zelf nog wel? Zijn depressiviteit en suïcidaliteit niet een soort van continuüm waarbij je ervan uit mag gaan dat hulpverleners dit geheel overzien?

Door dit bericht zou het kunnen dat niet de weg naar boven, maar juist naar beneden wordt ingezet. Het voelt alsof een strohalm uit de handen wordt weggeslagen.

Heeft u ook een perikel?

Stuur uw verhaal naar redactie@medischcontact.nl

4.4 Het Centraal Tuchtcollege is met het regionaal tuchtcollege eens dat de bedrijfsarts niet heeft gehandeld zoals van een redelijk en zorgvuldig handelend bedrijfsarts in de gegeven omstandigheden mocht worden verwacht en dat dit handelen in beginsel de maatregel van berisping rechtvaardigt. Anders dan het regionaal tuchtcollege is het Centraal Tuchtcollege er voldoende van overtuigd dat de bedrijfsarts inzicht toont in de onjuistheid van zijn handelen en op dit handelen ook op meerdere manieren heeft gereflecteerd. Mede in aanmerking genomen dat de bedrijfsarts in zijn lange loopbaan niet eerder met de tuchtrechter in aanraking is geweest, ziet het Centraal Tuchtcollege aanleiding om in dit geval te volstaan met een waarschuwing.

4.5 (...)

05

Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

- vernietigt de beslissing waarvan beroep, uitsluitend ten aanzien van de opgelegde maatregel;
- verklaart het beroep in zoverre gegrond;
- verstaat dat de maatregel van berisping komt te vervallen;

opnieuw rechtdoende:

- legt aan de bedrijfsarts de maatregel van waarschuwing op; (...)

Deze beslissing is gegeven door C.H.M. van Altena, voorzitter, R. Prakke-Nieuwenhuizen en H. de Hek, leden-juristen, J.A.W. Dekker en M.L. van den Kieboom-de Groen, leden-beroeps-genoten, en M. van Esveld, secretaris. Uitgesproken ter openbare zitting van 7 augustus 2020. ■

web

De volledige tekst van deze uitspraak staat op medischcontact.nl/tuchtrecht. Log in, bekijk deze en eerdere uitspraken en discussieer mee.

Voor meer uitspraken zie tuchtrecht.nl.

ACTUELE UITSPRAKEN

● Arts reageerde adequaat op medisch adviesrapport

Klager is rolstoelgebonden en maakt gebruik van Wmo-vervoer. Hij heeft een aanvraag ingediend voor een hoog persoonlijk kilometerbudget. Deze is afgewezen omdat klager in staat wordt geacht te reizen met de trein. Klager heeft hiertegen bezwaar gemaakt, dat is afgewezen. Zijn beroep bij de rechtbank is ongegrond verklaard. Hierna is klager in hoger beroep gegaan, waarbij beklagde (arts) is gevraagd commentaar te leveren op een medisch adviesrapport dat klager heeft ingebracht ter onderbouwing van zijn standpunt. Het hoger beroep van klager is ongegrond verklaard. Klager verwijt de arts dat hij zijn onderzoek onzorgvuldig heeft uitgevoerd en in zijn rapportage onvoldoende rekening heeft gehouden met klagers lichamelijke en psychische klachten. Het college overweegt dat in deze procedure slechts aan de orde is of verweerder op deugdelijke wijze heeft gereageerd op het door klager in hoger beroep overgelegde stuk, en is van oordeel dat dit het geval is. Klacht ongegrond.

RTG Amsterdam, 9 september 2020

● Huisarts mocht medische gegevens verstrekken

Klaagster is door beklagde (huisarts) verwezen naar de neuroloog. Die kon geen duidelijke diagnose stellen en heeft haar verwezen naar de afdeling Medische Psychologie. Daar heeft klaagster een aantal gesprekken gehad met een gz-psycholoog in opleiding. Deze adviseerde de huisarts klaagster te verwijzen naar een psychiater. Klaagster heeft hierna aan een verpleegkundige kenbaar gemaakt geen behandeling te willen van de psychiater. Aan de huisarts heeft klaagster doorgegeven dat zij een terugverwijzing wilde naar de neuroloog en het niet eens was met de gebruikte terminologie richting psychiater. Klaagster verwijt de huisarts dat hij haar zonder instemming heeft verwezen en medische informatie heeft gedeeld. Volgens het college blijkt uit de brief van de gz-psycholoog aan de huisarts dat zij de verwijzing naar een psychiater heeft besproken met klaagster. Dat de huisarts daarbij niet bij klaagster is nagegaan of de door de gz-psycholoog gegeven informatie (namelijk dat klaagster instemde met de verwijzing) juist was, kan hem niet worden verweten. Klacht ongegrond.

RTG Zwolle, 15 september 2020

Elke week selecteren KNMG-juristen opvallende uitspraken in het gezondheidsrecht. Een volledig overzicht kunt u vinden op medischcontact.nl/recht. Tegen uitspraken van regionale tuchtcolleges kan tot zes weken na de uitspraak nog hoger beroep worden aangetekend.

